

## En ny sang om en gammel fortelling – kommentar til den nye salmen «Hører du klokken?» til Skaperverkets dag 2016

For noen uker siden skulle jeg holde en liten inspirasjonstale på en samling for de ansatte på hovedkontoret til Kirkens Nødhjelp. I dagene før samlingen hadde jeg begynt å lese en bok som heter «Dette forandrer alt», som var såpass medrivende at den ga meg lyst til å skrive en ny sang, som jeg tenkte det kunne være morsomt å bruke for første gang på denne inspirasjonssamlingen. Men det rakk jeg ikke. Jeg måtte nemlig lese hele den nokså tykke boken først, for å finne de rette ordene for det jeg ønsket å si. Dermed ble ikke sangen ferdig før noen uker senere.

I «Dette forandrer alt» ser Naomi Klein på sammenhengen mellom rådende politiske ideologier og den raske økningen i de globale klimagassutslippene. Noe av det mest interessante i boken er hva Naomi Klein kritiserer sterkest av alt. Det er nemlig en *fortelling*.

Utgangspunktet hennes er at vi mennesker alltid bærer med oss en grunnleggende fortelling som definerer hvem vi er og hva slags verden vi lever i. Og hvilken fortelling har dominert verden de siste tiårene? Jo, det er fortellingen om at det er økonomisk vekst som driver verden fremover, og at mange vil lide dersom veksten stanser. Men for å opprettholde veksten må alltid hensynet til lønnsomhet veie tyngst, og dermed flyttes all produksjon dit hvor den koster minst, det vil si der hvor fagforeningene står svakest og miljøkravene er lavest.



*Sindre Skeie er prest. Han bor i Ås og jobber som kommunikasjonssjef ved Stiftelsen Diakonhjemmet i Oslo. Og han skriver salmer.*

Kritikken er ikke ny. Men for kirken er det interessant å se hvor stor makt Naomi Klein tillegger denne grunnfortellingen. For det betyr at den også kan utfordres av andre, bedre og sannere fortellinger.

Fortellingen om ustanselig økonomisk vekst er i ferd med å slå sprekker. Den mister troverdigheten, fordi det blir stadig tydeligere at den bygger på en hensynsløs utnyttelse av natur og mennesker.

Vi trenger en ny fortelling om hvem vi er og hva slags verden vi lever i. Og den kan kirken være med og skape. Faktisk kjenner vi den allerede, for den går som en rød tråd gjennom Bibelen, lytt for eksempel til Marias lovsang i Lukasevangeliets første kapittel, om Gud som støter herskere ned fra tronen og løfter opp de lave.

Noe av kirkens samfunnsoppdrag er å bidra til å avsløre usanne fortellinger og ideologier – men enda mer: å være en kraft som skaper nye fortellinger, sannere fortellinger, ja, kirken må tale slik at mange kan kjenne at ja, dette er en fortelling som jeg vil være en del av, en fortelling om vennlighet mot mennesker og skaperverk.

Og sangen? Den ble ferdig til slutt. Tror jeg.

## Hører du klokkene?

1 Hører du klokkene? Noe tar slutt.  
Makten som truer vår jord, skal bli  
brutt.  
Tidene skifter, og nå kan det skje.  
Nå er det tid for å be:  
Fred til hvert folk og hvert sted!

2 Mektige mennesker stjeler hvert år  
rikdommer større enn noen forstår.  
Skoger og elver og fjell sprenges  
bort.  
Folk ser sin fremtid bli sort.  
Alt skjer så nådeløst fort.

3 Ingen har krav på vår jord og vårt  
liv.  
Ingen får røve vår kraft og vår tid.  
Håpet må deles, for kampen blir  
lang,  
ingen skal stjele din sang  
eller ditt hjem og ditt fang.

4 Barnet som lå i en krybbe og sov,  
kom med en fremmed og uventet  
lov:  
Vi skulle dekke et bord på hvert sted.  
Slik skulle alle få se  
fremtidens rettferd og fred.

5 Klokkene varsler at noe blir til  
når tusen folkeslag vet hva de vil:  
Rettferd for oss og for dem som en  
gang  
skal fylle jorden med sang  
og ha sitt hjem i dens fang.

T/M: Sindre Skeie 2016